

Tour d'amour

Van dezelfde auteur:

Met de Franse slag
De dorpswinkel van Madame Josette

Julia Stagg

*Tour
d'amour*

the house of books

Oorspronkelijke titel

The French Postmistress

Uitgave

First published in Great Britain in 2012 by Hodder & Stoughton

An Hachette UK company

Copyright © 2013 by Julia Stagg

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Yvonne de Swart

Omslagontwerp

Cunéra Joosten

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Mark Stickland

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4356 4

ISBN 978 90 443 4357 1 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor mijn Maman
Bedankt voor de wereld aan boeken bij ons thuis...
en de muziek van Fats Domino.

I

H oog boven de groene dalen van de Ariège in de Pyreneeën, in de hoek waar Frankrijk aan Spanje en Andorra grenst, zat aan de rand van een kleine open plek in het bos een man te wachten, zijn lange benen ongemakkelijk onder zich gevouwen, zijn adem in witte wolkjes opzwevend tussen het kleurige gebladerte dat hem aan het oog onttrok.

Rechts van hem, oprijzend uit de mist in het dal, stak een keten van indrukwekkende pieken de ochtendlucht in, de machtigste was de Mont Valier, de glinsterende top bedekt met sneeuw. Het uitzicht, dat menig bezoeker aan de Fogas in verrukking had gebracht, kon deze man niet bekoren. Onverschillig voor al het moois dat de streek te bieden had, concentreerde hij zich uitsluitend op het bos om hem heen.

Het geluid dat plotseling klonk, zouden de meeste mannen niet gehoord hebben. Maar hij was anders dan de meeste mannen. Toen hij het kraken van droge takjes onder reusachtige poten herkende, bracht hij onmiddellijk zijn wapen in de aanslag. Hij kreeg maar één kans en was na drie dagen wachten niet van plan te missen. Ze kwam naderbij, bladeren ritselend onder haar poten, en hij dwong zichzelf stil te zijn. Doodstil.

Er ging een rilling van opwinding door zijn lichaam toen ze uit de schaduw van de bomen tevoorschijn kwam, tussen hen in alleen

nog een vlakte van graspollen en stenen. Ze was jong, niet ouder dan vier jaar, en stevig, klaar voor de komende winterslaap, met een krachtig achterlijf. De eerste zonnestralen van de dag streken over haar dikke bruine vacht. Ze was fantastisch.

En als hij zich niet vergiste, was ze drachtig.

Voorzichtig kwam hij uit zijn schuilplaats, zette zijn voeten instinctief op de plekken waar ze geen geluid zouden veroorzaken, zijn lichaam klaar om te vluchten. In dit soort situaties was hij op zijn best. Daarom had hij de baan ook gekregen, en behouden, ondanks zijn onorthodoxe methoden. Hij deed nog één stap, zijn geweer strak tegen zijn schouder, en haalde de trekker over.

‘Ik weet het zeker, het is het spoor van een wild zwijn!’

‘Je kunt nog geen spoor van een wild zwijn van dat van een geit onderscheiden!’ René liep hijgend achter zijn zwager Claude de heuvel op; de aanzienlijk dikkere Bernard lag een stuk achter. ‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Hij heeft achtertenuen. En kijk, Serge ruikt ook iets.’ Claude wees naar de beagle die voor hen uit rende, het belletje aan zijn halsband rinkelend. Hij bleef staan, bracht zijn neus naar de grond, rende een paar rondjes en ging er weer vandoor.

‘Aan die hond heb je net zo weinig als aan zijn baas,’ spotte René, terwijl hij achteromkeek om te zien of Bernard hen nog volgde. ‘Een beetje doorlopen, trage slak die je bent. Je hond lijkt een spoor te hebben gevonden.’

Bernard bleef staan, zijn handen op zijn omvangrijke heupen, zijn geweer over zijn schouder, zijn gezicht rood aangelopen onder zijn oranje baret. ‘Lopen jullie maar door...’ hijgde hij. ‘Ik zie jul-lie zo...’

‘Doe je best, Bernard,’ mompelde René, die verder de heuvel op sjokte en niet voor het eerst wenste dat hij in de laagvlakte van Toulouse was geboren, waar het jagen zoveel gemakkelijker was dan op de steile hellingen van de Pyreneeën in Fogas.

Het schelle gekef van de hond bracht zijn aandacht terug naar de jacht. Zou Claude gelijk hebben? Waren ze iets op het spoor? Stel

je voor dat ze met z'n drieën een wild zwijn schoten! Dat ze voor één keer niet in het jachthuis de eindeloze pesterijen hoefden te ondergaan van de genadeloze Henri Dedieu, clubvoorzitter en bloed-dorstig jager. Er zou *civet de sanglier* te over zijn, die ze met de stevige wijn uit het naburige Languedoc zouden wegspoelen. René likte over zijn lippen, bij het vooruitzicht begon zijn maag te rammelen, en opnieuw zette hij er stevig de pas in.

Terug in zijn veilige schuilplaats hoorde de man in de verte duidelijk het geluid van een blaffende hond, meegevoerd door de ijle herfstlucht. Ook zij hoorde het. Ze spande haar spieren en ging op haar achterpoten staan, licht wankelend.

Het schot was perfect geweest. In de schouder. Pal achter de nekspieren. Ze kromp ineem, als door een wesp gestoken, het pluimpje van de pijl stak uit haar vacht. Zo te zien zat het er diep genoeg in. Over vijf minuten zou hij het zeker weten.

En nu dit.

Jagers. Het was zaterdag. Hij had het kunnen weten. Maar er hoorden borden te staan om aan te geven dat dit gebied verboden terrein was. Ze hadden vorige week geplaatst moeten zijn. Dus wat deden die lui hier in vredesnaam?

Als ze ook maar één beweging in hun richting maakte, zouden ze haar doden. Het was het perfecte alibi voor mensen die ongetwijfeld de pest aan haar hadden. En zij zou zich niet kunnen verdedigen, het sterke verdovingsmiddel zat al in haar lijf, haar reflexen werkten niet goed meer en ze kon elk moment in slaap vallen.

Hij pakte nog een pijltje. Het was zijn laatste, maar het moest genoeg zijn. Als het mislukte... Hij legde zijn hand op het geweer naast hem, dat hij uit voorzorg met scherpe patronen had geladen, zoals de autoriteiten eisten. Hij was geen fan van jagers en zou er niet voor terugdeinzen het geweer te gebruiken als het nodig was.

Eerst verscheen de hond; hij stooft de open plek op en rende een paar rondjes achter zijn staart aan, zich van geen gevaar bewust. Toen verstarde hij, staarde naar de gestalte die voor hem opdoemde en legde zijn oren plat in zijn nek. De man verwachtte een grom. Een

aanval. Maar de hond jankte alleen wat en liet zich op zijn buik op de grond zakken.

‘Serge? Serge, hier! Waar is die verrekte hond?’

‘Daar, die kant op.’

De struiken bogen opzij en daar waren ze, twee mannen liepen het open veld op. Beiden duidelijk afkomstig uit de streek: korte benen en een stevige borst. De oudste van de twee stond hijgend tegen de stam van een eik geleund, zijn hoofd voorovergebogen, de ogen gesloten en zijn gezicht vertrokken van pijn.

‘Christene zielen, Claude. Ik denk dat mijn hart het begeeft.’

Maar Claude luisterde niet. Hij staaarde naar de massa vacht en spieren die boven hem uittorende.

‘René...’

‘Moment. Laat me even op adem komen.’

‘René...’

‘Ik weet niet of dit het allemaal waard is. De berg op en af, en waarom? Om die stomme beagle van Bernard op de grond te zien kronkelen. Ik bedoel, wat is er in godsnaam met die hond...’

‘René!’

Het was nu een van angst doortrokken gefluister, genoeg om René te doen opkijken van de plek waar Serge plat op de grond lag, over het gezette postuur van zijn zwager heen naar... wat was dat? Tegen de zon in leek het wel het silhouet van een...

‘*Een beer?*’

Claude knikte. En hapte naar adem, het geluid onnatuurlijk luid op de open plek in het bos.

‘Is het een beer?’

‘Ja!’ fluisterde Claude fel.

Renés mond viel open en zijn benen begonnen te trillen bij de aanblik van iets wat tegelijkertijd angstaanjagend en mooi was. In een open stuk in het bos dat hij beter kende dan zijn eigen achtertuin stond het grootste beest dat hij ooit had gezien. Het stond rechtop op zijn achterpoten, het keek hem doordringend aan. En het was alsof hij begon te watertanden.

‘Wat moeten we doen?’ vroeg de jongere man.

‘K-kalm b-blijven,’ stotterde René. ‘En wat er ook gebeurt, niet rennen!’

Een paar seconden lang stonden beest en jagers gevangen in een landelijk tafereel dat niet had misstaan aan de wand in een kasteelhal. Voor René, die nog geen vierentwintig uur bezig was met zijn zoveelste poging om te stoppen met roken, leek het een eeuwigheid te duren; zijn door angst verlamde hersenen probeerden te verzinnen wat hij moest doen, maar wisten niets concreters te produceren dan een onweerstaanbaar verlangen naar een sigaret.

En toen viel hem iets op. De beer had haar aandacht verlegd, haar blik was minder bedreigend, haar lijf minder gespannen. Als je niet beter wist zou je denken dat ze...

‘Ze valt in slaap!’ fluisterde hij. ‘Kijk!’

De beer leek inderdaad in trance te raken, haar oogleden vielen dicht, haar kop begon slap te hangen. Van deze plotselinge kans gebruikmakend deed René een paar stappen achteruit, wat bij het wegsuffende beest geen reactie teweegbracht.

‘Rustig aan.’ Hij gebaarde Claude hem te volgen. ‘Geen onverwachte bewegingen, dan komt het goed.’

Terwijl de twee mannen zich voorzichtig uit de voeten maakten, zou het voor René heel handig zijn geweest als hij ook maar een fractie van het aangeboren talent had gehad van de man die zich op nog geen paar meter afstand van hem verborgen hield. Dan had hij zeker gehoord dat iemand hem van achteren naderde. Maar elke vezel van zijn lichaam concentreerde zich op het onmiddellijke gevaar vóór hem. Dus toen er op zijn linkerschouder een vlezige knuist neerkwam, deed hij wat iedere andere stoere Ariégeoise jager gedaan zou hebben.

Hij gilde.

En Bernard Mirouze, die zijn vrienden uiteindelijk had bereikt en niet begreep waarom zijn doodnormale begroeting zo’n paniecreactie teweegbracht, gilde ook. En toen hij zag wat zich op de open plek bevond, gilde hij weer.

De schelle kreten doorbraken de vredige stilte en schrikten de beer op uit haar slaap. Ze kwam wankelend overeind, ging op haar

achterpoten staan en stormde met open bek op de mannen af. Dit was te veel voor de jagers en prompt vergaten ze alles wat ze ooit geleerd hadden over hoe je een ontmoeting met een wild beest overleeft.

‘Rénnen!’ schreeuwde René, die op de vlucht sloeg. Claude holde achter hem aan, en Bernard en Serge de beagle sloten de rij.

Vanuit zijn schuilplaats sloeg de man hun haastige aftocht gade, terwijl de beer ten slotte op de grond ineenzeeg, zich niet langer bewust van het kabaal van de vluchtende jagers, die de afdaling een stuk sneller uitvoerden dan ze omhoog waren gekomen. Nadat hij de luchtbuks voor het geweer verruild had, liep hij behoedzaam op het slapende dier af. Hopelijk werd hij in de twintig minuten die hij nog had om zijn werk af te maken niet nog eens gestoord.

Op de helling aan de overzijde van het dal bood een smal pad, dat de huidige bewoners van dit bosrijke gebied vrijwel allemaal vergeten waren, een prachtig uitzicht op het dorpje Picarets, waar de huizen tegen de berghellingen stonden, in koppig verzet tegen de zich verder opdringende bossen. Maar de twee mannen op het grindpad hadden geen oog voor de rookpluimen van de vroeg aangestoken haarden die her en der uit schoorstenen omhoogkringelden. En evenmin voor de kleine blauwe auto die over de slingerweg door het gehucht afdaalde naar de hoofdweg.

In plaats daarvan hield een van hen zijn verrekijker hoog over de stenen en dakleien van de Pyrenese huizen gericht, op de oude steengroeve, die langer gesloten was dan de meeste bewoners zich konden herinneren. Daar, ongeveer waar de onverharde weg abrupt eindigde op een open plek in het bos, zag hij drie mensen die spullen in een fourwheeldrive aan het laden waren, hun activiteiten onderbroken door veelvuldige pauzes en sanitaire stops in de bosjes.

‘Ze zijn aan het opbreken,’ merkte hij op. ‘Ze zien er belabberd uit.’

‘Je hebt ze niet gedood?’ De angst in de stem van de tweede man veroorzaakte een spottende lach bij de ander.

‘Nee, alleen uitgeschakeld. Ze herstellen wel weer.’

‘En de vierde?’

‘Die is verdomme in geen velden of wegen te bekennen. Hij is ontkomen!’

Hij liet zijn verrekijker zakken, zijn staalblauwe ogen werden zichtbaar, de pupillen donkere speldenprikjes.

Zijn kameraad huiverde. Niet vanwege de temperatuur, die voor de tijd van het jaar mild was. En hij was goed gekleed voor buiten, zijn camouflagebroek waar de vouwen nog in zaten, kwam zo uit de verpakking en zijn Le Chameau-laarzen kwamen net uit de doos.

Een mobiele telefoon rinkelde hard.

‘Ja?’ blafte de eerste man. Hij luisterde aandachtig en glimlachte daarna. ‘Uitstekend. Ik zie je in de jachthut.’ Hij stopte zijn telefoon terug in zijn jaszak. ‘Goed nieuws. De beer is gesignaleerd. Door die clown René en zijn maten.’

‘Hebben ze hem gezien?’

‘Ze liepen er bijna tegenop op een open plek in het bos.’ Hij wreef bij het vooruitzicht in zijn handen. ‘Nu gaat het beginnen.’

‘En nummer vier van het stel? De spoorzoeker? Zal die geen roet in het eten gooien?’

‘Laat dat maar aan mij over.’

‘Je doet hem toch geen kwaad, hè?’

De man liet een koude blik over de ander gaan, die ondanks zijn kleding nooit een jager zou zijn, en keek grijzend naar zijn splinter-nieuwe laarzen.

‘Heb je twijfels, Pascal? Ik dacht dat je mee wilde doen?’

‘Dat klopt... Maar ik ben geen... ik bedoel...’ Hij wist niet wat hij moest zeggen. Zijn vrouw had hem gewaarschuwd. Deze man was gevaarlijk. Maar het was al te laat.

‘Je moet gewoon doorzetten. We moeten nu onze slag slaan. En die beer is de sleutel.’

‘Het is gewoon... Ik dacht niet dat ik...’

‘Dacht je dat je geen vuile handen hoefde te maken?’

Pascal had geen antwoord.

De andere man bracht opnieuw zijn verrekijker omhoog, het zon-

licht flikkerde op zijn zegelring met de zwijnenkop om de ringvinger van zijn linkerhand, en hij zag de fourwheeldrive met het opzichtige staatslogo op het portier over de hobbelige grindweg rijden en in de verte verdwijnen.

‘Julie horen nog van me,’ zei hij toen de wagen uit het zicht was. ‘En als jij volhoudt, ben je over een halfjaar burgemeester van Fogas.’

2

‘Het was een beer!’ René Piquemal pakte zijn biertje; hij trilde nog steeds. ‘Een enorm beest. Hij kwam recht op ons af. We dachten dat we er geweest waren.’

Hij nam een flinke slok en veegde zijn snor af met de rug van zijn hand, die onder de schrammen zat vanwege de ongewone route die de drie jagers hadden genomen om af te dalen. Met René op kop waren ze door bosjes gevallen en over stenen, al strompelend en struikelend om zich zo snel mogelijk uit de voeten te maken. Op een gegeven moment werd René ingehaald door Bernard, die in zijn vaart – voornamelijk te danken aan zijn dikke buik – zijn evenwicht verloor en over het pad naar beneden tuimelde.

Eenmaal veilig terug in de auto hadden Bernard en Claude besloten naar huis te gaan, het avontuur was hun te veel geworden. Maar René, die behoefte had aan gezelschap en een publiek om zijn verhaal te doen, was regelrecht naar het café in La Rivière gereden.

La Rivière lag in het dal, in tegenstelling tot Picarets en Fogas, waarmee het sinds de napoleontische tijd was samengevoegd in een triarchie van politieke twisten, en vormde om die reden het middelpunt van de gemeente Fogas. Het was de meest logische ontmoetingsplaats – sommigen zouden liever ‘de meest neutrale’ zeggen, gezien de rivaliteit tussen de andere twee dorpen, die voortkwam uit het superioriteitsgevoel dat Fogas ontleende aan het feit dat het

district zijn naam droeg – en op zaterdag zat het eenvoudige café vol met vaste klanten die na een lange ochtend op de markt voor de lunch een borreltje dronken.

‘Heb je er niet aan gedacht het beest dood te schieten?’ vroeg Philippe Galy, die aan de grote tafel zat die het vertrek domineerde. Om hem heen verstomde het gebruikelijke geroezemoes toen deze vraag de aandacht van de gasten trok.

‘Doodschieten?’ Als loodgieter, die alleen voor z’n plezier jaagde, was het niet eens in Renés hoofd opgekomen. Hij dacht er niet verder over na wat voor een jager hij dan eigenlijk was. ‘Daar had ik geen tijd voor. Hij was bliksemsnel, rende als een dolle. Hij stormde met reusachtige passen het veld over. We hadden geluk dat we konden vluchten.’

‘Je mag niet zomaar schieten!’ riep Josette uit, die achter de toonbank glazen stond af te drogen. ‘Niet op beren in elk geval. Die zijn veel te bijzonder, en bovendien zijn ze beschermd. Je mag ze niet zomaar doden.’

‘Maar als hij iemand aanvalt?’

Er verscheen een spottend lachje op het gezicht van de enige andere vrouw in het café. ‘Misschien was het helemaal geen beer. Het was vast gewoon een wild zwijn met lange poten.’

De loodgieter keek verontwaardigd toen iedereen om hem heen in lachen uitbarstte. ‘Lach maar, Véronique! Als hij naar beneden komt om hier amok te maken, piep je wel anders. En dat gaat gebeuren, let op mijn woorden. Er gaan al geruchten dat de vuilnisbakken bij de Sarratbrug overhoop zijn gehaald. Waarschijnlijk door hetzelfde beest.’

Er klonk gemompel na dit nieuws over het grotere, welvarendere dorp aan de overkant van de rivier met zijn in het zonlicht badende, glooiende hellingen. René wees achter zich naar de doorgang naar de *épicerie*, waar de planken vol met croissants, brood en verse groenten lagen en waar de doordringende geur van *saucisson* hing.

‘Je moet niet gek opkijken als je op een dag je winkel in loopt, Josette, en je ziet er zo’n beest rondscharrelen. Ze zijn levensgevaarlijk. En Christian, jij hebt nog meer te verliezen dan wij alle-

maal. Weet je hoeveel schapen er alleen al vorig jaar te pakken zijn genomen door rondzwervende beren?’

Christian Dupuy, de grote man met de blonde krullen die al die tijd in stilte van de drukte had genoten, haalde zijn schouders op. Op de vergaderingen van de boerenbond werd er voortdurend over geklaagd. Het hing hem inmiddels de keel uit.

‘Meer dan honderdvijftig, zoveel,’ vervolgde René. ‘Schandalig is het. Vanwege de grillen van een of andere milieubeschermer worden ze in de bergen uitgezet en de boeren en de jagers moeten de kosten dragen.’

‘Maar het kost ze niets,’ onderbrak Véronique hem. ‘Boeren krijgen een compensatie voor vee dat door beren wordt gedood.’

‘En soms ook als dat helemaal niet het geval is!’ voegde een cynisch glimlachende Christian eraan toe. De boer, die zijn vee elke zomer naar de weiden hoog in de bergen bracht, hoorde het oneens te zijn met het beleid van de overheid; hij hoorde mee te doen met demonstraties – waarbij het er soms heftig aan toeging – die door collega-boeren werden georganiseerd die verontwaardigd waren over het gevaar waaraan hun onbewaakte vee blootstond. Maar eigenlijk begreep hij niet waarom ze niet gewoon in vrede met elkaar konden leven, zoals ze eeuwenlang hadden gedaan in de tijd voordat de beren werden uitgeroeid.

‘Ik weet dat een paar boeren het voordeel van de twijfel kregen toen ze schadevergoeding eisten,’ zei hij. ‘Ze streken het volle pond op voor een ooi die waarschijnlijk door een zwerfhond was gedood. Van het geld hebben ze een nieuw hek en een paar Pyrenese berg-honden gekocht.’

‘Bah!’ René sloeg met zijn vuist op de bar. ‘Dat geld is gewoon een zoethoudertje om ons weer een nieuwe wet in de maag te splitsen die door een of andere Parijse intellectueel is bedacht die niks weet van het leven in de bergen.’

‘Zelfs als er een *patou* rondloopt, worden er schapen gepakt,’ voegde een oudere schaapherder van achter uit het café eraan toe, de term voor de honden gebruikend die de regering promoveerde als hét afweermiddel tegen beren. De *patou*, van oudsher meer gefokt

als waakhond dan als schaaпshond, leefde bij zijn kudde schapen. Met zijn ruige witte vacht en staart leek hij precies op de dieren die hij moest beschermen, met als gevolg dat in de afgelopen jaren heel wat toeristen hadden beweerd dat ze door ‘een blaffend schaaп’ de helling waren afgejaagd.

‘Wat me nog het meeste ergert,’ vervolgde René, ‘is dat er geen overleg is geweest. Helemaal niks.’

‘Er is gedemonstreerd in Toulouse,’ zei Christian.

‘Sinds wanneer ligt Toulouse in de Pyreneeën? Die verdomde Parijse bureaucraten! Ze zouden eens moeten meemaken wat ik vanochtend aan de hand had. Alsof zij het leuk zouden vinden om in hun achtertuin een beer tegen het lijf te lopen!’

Er ging instemmend gemompel op onder degenen die zaten te luisteren, de stem van Philippe Galy kwam erbovenuit.

‘René heeft gelijk! Mijn bijenkorven staan in de bergen, en ik heb dit jaar al genoeg bijen verloren zonder dat ze zijn aangevallen. Zolang de regering een schrikdraadafrastering vergoedt, hoef ik geen patou!’

‘Laat Maman het niet horen!’ Véronique Estaque lachte, ze dacht aan de twee grote Pyrenese berghonden die alles voor haar moeder betekenden. ‘Sinds het herintroductieprogramma van de beren wordt ze overspoeld met telefoontjes om haar honden te laten jongen.’

‘Ze zou erop in moeten gaan. Het wordt tijd dat iemand z’n voordeel kan doen met deze schertsvertoning,’ mompelde René.

‘Maar om op je ontmoeting terug te komen,’ zei Véronique met een ondeugende blik – ze was aan zijn opvliegende karakter gewend en wist dat hij de draad van zijn verhaal maar al te graag weer wilde oppakken – ‘hoe ben je weggekomen?’

‘Het was kantje boord! De beer stond op zijn achterpoten, hij torende hoog boven ons uit, zijn bek wagenwijd open.’ De loodgieter liet zich van zijn kruk glijden en nam de houding van het dreigende dier aan, armen omhoog, tanden ontbloot, zelfs zijn snor zag er enigszins dreigend uit.

‘Had hij een baret op?’ vroeg Christian. Er klonk gesmoord gegiechel.

René keek hem woest aan, nam zijn oranje jachtbaret af en ging verder.

‘Claude stond naast me. Spookbang was-ie. Hij trilde zo erg dat ik bang was dat zijn geweer af zou gaan! Dus zei ik heel rustig tegen hem dat hij een stap achteruit moest doen.’ Hij sloop zoals de belaagde jagers hadden gedaan van de bar weg, zijn gezicht naar zijn publiek en zijn rug naar de ingang van de winkel. ‘Er is nu een afstand van een paar meter tussen ons, en het beest gromt nog steeds.’

‘Je was vast doodsbang!’ zei Josette, die helemaal in het verhaal opging en haar theedoek opzij had gegooid.

‘Claude wel. Ik werd juist de rust zelve. Zoals Jean-Claude Van Damme voordat hij losgaat. Al mijn zintuigen stonden op scherp, alle reflexen waren klaar voor actie.’

Achter uit het café klonk onderdrukt gesnuif.

‘En toen?’ vroeg Philippe.

‘Ik haalde Claude over nog een stap te nemen.’ René ging nog verder achteruit, hij ging nu helemaal op in zijn verhaal en sleepte zijn publiek mee. ‘Het was alsof ik een marmeren beeld in beweging moest krijgen. Hij was verstijfd van angst. En overal om ons heen die angstaanjagende stilte, alsof de natuur haar adem inhield.’

De spanning in het café steeg, alle ogen waren gericht op de onverschrokken loodgieter die in gebogen houding in de deuropening stond.

‘We hadden het bijna gered. We waren aan de rand van de open plek. En toen...’ met gevoel voor drama pauzeerde hij ‘...maakte Claude een geluid. De beer begon te brullen en stormde op ons af. We hadden geen tijd om na te denken. Het was een kwestie van leven of dood. Ik gooide mezelf voor Claude en ik...’

De dramatische slotscène bleef uit. Voor de tweede keer die dag werd René door zijn ‘messcherpe zintuigen’ in de steek gelaten, toen zonder enige waarschuwing een enorme hand op zijn schouder neerkwam en hem een doodsschrik bezorgde.

En voor de tweede keer die dag schreeuwde hij het uit.

‘Jezus, René!’ Christian dweilde het bier op dat over de tafel stroomde, het resultaat van René’s hoge gil, waardoor verschillende toehoorders van schrik bier hadden gemorst. ‘Waar zijn die Van Damme-reflexen van je gebleven?’

‘Ik kan er ook niets aan doen dat mensen me steeds besluipen,’ morde René, terwijl hij de aanstichter van de commotie aanstaarde.

De man was kolossaal, een boom van een vent, groter nog dan Christian, zijn borstpartij minstens zo breed, maar hij bewoog zich als een panter, met een soepelheid die de schuchtere boer nooit zou bezitten. En dat haar! Het was zo zwart als een nachtelijke hemel bij nieuwe maan en het hing in dikke, weelderige golven over zijn schouders. Deze man had geen speciale shampoo nodig, dacht de loodgieter, zijn hand over zijn kalende kruin halend.

‘Sorry. Ik wilde je niet laten schrikken.’ De stem van de onbekende man was laag en schor, en hoewel zijn woorden niet spottend waren, kreeg René het gevoel dat hij in de maling werd genomen.

‘Je maakt hem niet bang, hoor,’ zei Véronique lachend. ‘Hij heeft net oog in oog met een beer gestaan.’

‘O ja?’ De man wierp haar een warme glimlach toe en richtte vervolgens zijn aandacht op de loodgieter. ‘Hier in de buurt?’

‘Boven Picarets. We zagen hem op een open veld en hij kwam op ons af,’ legde René uit. Hij ging terug naar zijn plaats aan de bar en rook toen de man naderbij kwam de muskusachtige geur van het bos. Die had duidelijk al een tijdje geen douche gezien.

‘Je mag blij zijn dat je kon ontsnappen.’ De man betaalde het biertje dat Josette voor hem neerzette, maar zijn blik bleef op het gezicht van René gericht, waardoor die zich hoogst ongemakkelijk voelde.

‘Hij was er net over aan het vertellen, toen jij binnenkwam,’ zei Véronique. ‘Wat gebeurde er toen, René?’

‘Niets. Doet er niet toe.’ De voortdurende kritische blik van de man had René’s enthousiasme voor zijn aangedikte verhaal behoorlijk getemperd, en omdat hij niet langer in het middelpunt van de belangstelling wilde staan, pakte hij zijn biertje en ging naast de oude herder zitten, die onmiddellijk over de goeie oude tijd begon.